

men kom alligevel til sidst med den Udtalelse, at han syntes ogsaa, der kunde være Tvivl om Berettigelsen af at gaa saa langt ned med Tilskuddene til Transporten af Mergel og Gødningskalk.

Jeg skal nu slutte med at rette en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister, det ærede Finansudvalg og den høje Rigsdag, gaaende ud paa, at de foreslaaede Tilskud forhøjes til samme Beløb som i indeværende Aar. Dette Jordforbedringsarbejde er af saa stor samfundsmæssig Betydning, at vi absolut ikke har Raad til at hemme det. Tværtimod bør vi fortsætte dette Kulturarbejde i samme Spor som hidtil, for derved skaber vi Betingelser for Plads til flere Mennesker paa den danske Jord, derved forøger vi vor Produktion, og derved modvirker vi Arbejdsløsheden.

Jeg vil derefter tillade mig ganske kort at omtale en Forening, som i Forhold til sin samfundsmæssige Betydning efter min Mening faar et alt for lille Tilskud paa Finansloven, nemlig Foreningen „Dansk Røde Kors“. Foreningens Formaal er rent human, neutralt i religiøs og national Forstand, og gaar kort udtrykt ud paa: For det første at bidrage til Omsorg for syge og saarede, saavel under Krig, Katastrofer og Epidemier som i det daglige Liv, for det andet at udbrede „Røde Kors“s Ideer blandt Befolkningen til Fremme af Broderskabsfølelsen mellem Folkene, for det tredje at udbrede Kendskab til Sundhedsplejen for derved at forbedre Folkets Sundhedstilstand og forebygge Sygdomme, og for det fjerde i Tilfælde af Krig mellem udenlandske Stater at yde enhver saadan Støtte til Lindring af Krigens Ulykker, som er forenelig med dens Stilling som Afdeling af det internationale „Røde Kors“.

Under Krigen i 1864 vilde Danmark ikke have noget med „Røde Kors“ at gøre, og først i 1875 tiltraadte Danmark Genferkonventionen. I de første Aar voksede „Dansk Røde Kors“ kun ganske langsomt, men har dog nu ca. 30 000 Medlemmer. Dameafdelingen under Enkedronning Louises Protektorat stiftedes omkring Aar 1900 og har nu et Medlemstal af ca. 10 000. I de første Aar var Arbejdet ingenlunde let, da det stadig skortede paa Interesse for Foreningens bærende Ideer. I 1910 blev

der imidlertid oprettet en Sanitetskolonne her i København, og i 1913 stiftedes en Filial i Viborg med det Formaal at virke som et Centrum for en Reorganisation af „Røde Kors“ i 2det Generalkommandodistrikt med Muligheden af en europæisk Krig for Øje. Man traf straks Forberedelser til Dannelsen af en Sygepleje- og Ambulancestation, paabegyndte Samarbejdet med Polit-, Brand- og Jernbanevæsenet og stiftede Viborg Sanitetskolonne. Med denne som Forbillede dannedes i Løbet af 1914—15 lignende Kolonner i Skive, Struer, Aalborg, Aarhus, Fredericia og Odense, i hvilke der snart udviklede sig nye selvstændige Afdelinger.

Men alligevel var det først „Røde Kors“s Arbejde under Krigen, der for Alvor aabnede den danske Befolknings og Statsmagtens Øjne for Foreningens store Betydning. Vi kender alle sammen „Dansk Røde Kors“s Arbejde for Krigsfangerne, som jo blev saare stort og omfattende, dels ved Bureauet her paa Christiansborg, hyorigennem den store Korrespondance og Pakkeforsendelse mellem Krigsfangerne og deres Slægtninge skete, dels ved „Dansk Røde Kors“s Inspektionsrejser til Krigsfangelejerne, og i det hele taget ved Arbejdet for Krigsfangernes bedre Behandling. Dette Arbejde tjener „Dansk Røde Kors“ til megen Ære.

Men ogsaa herhjemme i det daglige Liv gør „Røde Kors“ et saare fortjenstfuldt Arbejde ved at fremme den frivillige Sygepleje. Jeg skal saaledes nævne, at Foreningens Sygeplejersker er fast lønede og derfor kan arbejde i ubemidlede Hjem for nedsat eller ingen Betaling. Jeg vil ogsaa pege paa, at Sygetransporten i mange Amter alene besøres af „Røde Kors“. Der kører nu 28 „Røde Kors“-Automobiler rundt i de Amter, hvor det offentlige endnu ikke har taget Affære i den Henseende, og derved sparer Amterne selvfølgelig mange Penge. „Røde Kors“ uddanner endvidere Sygehjælpersker, Samariter, som de kaldes, og Hjemmehjælpersker, der er rede til at hjælpe i Hjemmet under Husmoderens Sygdom. I de Byer, hvor Statsbanerne har deres Ambulancetog stationerede, holder „Røde Kors“ sine mandlige Samariter samlede i Sanitetskolonner, rede til at deltage i Øvelser med Ambulancetogene og altid rede til at rykke